

кѣтъ земѣ, за да ся подслонимъ!

Мале! прострѣ рѣчь Райко, ако ны не приеме никой въ къщѣтъ си, а то ный самы ще си струпамы еднѣ каквѣ да е колибкѣ за сега, а послѣ ще си ископаемъ едно копторче, ще го покроемъ съсь сламѣ, и сто ти дворъ и за насъ! Ха, сестро, неможемъ ли ный двама да струпамы еднѣ колибкѣ за майчѣ? Ахъ, Боже мой, отговори Ангелина, какъ да не можемъ? стига да ся потрудимы. Тогазъ тя ще бѣде наша къща и никой не ще може да ны испѣди изъ неѣ. Ама не щѣла да бѣде до тамъ хубава, поне ще бѣдемъ мирни въ неѣ, я!

Минка и въ толкозито си неволихъ растушаше ся, като гледаше, какъ ся надварятъ дѣцата, да ѣ угодятъ. Самси Господъ мя е наградилъ съ тѣхъ, подуматя въ умѣтъ си, да мя растушатъ и раздумватъ въ тѣзи ми голѣмѣ злочестіѣ. Благодарѣ му за това хыляды пѣти. — Напоконъ хвапѣ да приготвя дрипелцытъ си, повечеря съ дѣчицата си заедно и легнѣ да спи.